

Слово про Слово

На початку було Слово...

ЩОМІСЯЧНА ГАЗЕТА ДЛЯ ВСІЄЇ РОДИНИ

WWW.SLOVOPROSLOVO.INFO

Духовно-просвітницьке видання

Листопад 2014 № 11 (25)

Доволі часто вулицями спокійних і метушливих міст безтурботно розгулюють відчай, розпач, депресія. Люди не хочуть жити. Чому? Що підштовхує благополучних, на перший погляд, людей на відчайдушні кроки?

Як свідчать опитування, кожній людині на світі хоча б один раз у житті спадало на думку поквитатися з життям. Як не дивно, але в Біблії, книзі, яка дає відповіді на безліч життєвих питань, є також чимало людей, котрі певного часу були у безвиході. Про одного з них написано в Діях святих апостолів: *«Опівночі Павло і Сила молились і співали хвалу Богові, а в'язні слухали їх. Раптом стався великий землетрус, так що основа в'язниці захиталася, повідчинялися всі двері в'язничні, і кайдани з усіх поспадали. А коли в'язничний сторож прокинувся від сну і побачив, що двері в'язниці відчинені, то вихопив меч і хотів убити себе, бо думав, що в'язні повтікали. Але Павло скрикнув сильним голосом, кажучи: «Не роби собі ніякого зла, бо ми всі тут!» А він, попросивши світла, вбіг і в тремтінні припав до Павла і Сили і вивів їх звідти і сказав: «Добродії, що робити мені, щоб спастися?» Вони ж сказали: «Віруй у Господа Ісуса Христа, і спасешся ти і дім твій» (Дії 16:25-31).*

Коли читаю цей текст, у моїй уяві виимальовується така картина. Вечір. Батько залишає сім'ю і йде на чергування – охороняти в'язнів. Уявляю, як він на прощання цілує дружину, дає настанови дітям, аби слухалися маму, і каже: «Любі мої, добраніч. Уранці побачимося».

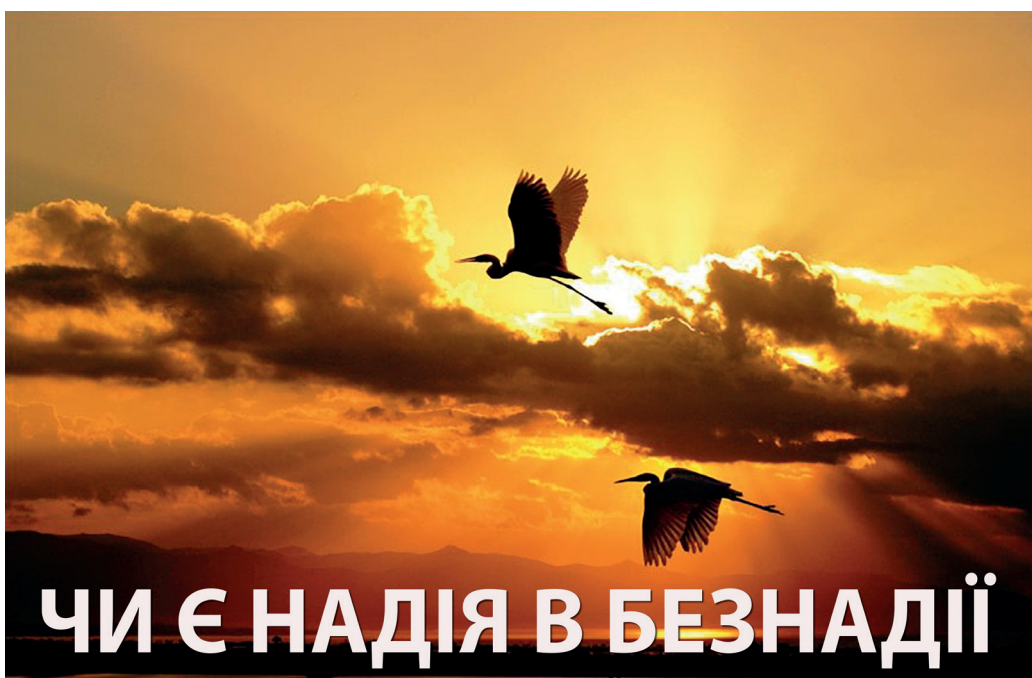
Ось чоловік приходить на службу, де дізнається, що є два особливі в'язні – проповідники Євангелія. Він отримує наказ замкнути їх у найгіршій камері у нижній частині в'язниці. Чоловік сумлінно виконав свій обов'язок: одягнув на руки і ноги злочинців кайдани, потім, оглянувши всі камери і переконавшись, що усе надійно зачинено, вирішив трохи подрімати.

Отож, він заснув. Та з Біблії ми дізнаємося, що раптом стався великий землетрус, і двері повідчинялися, і всі кайдани поспадали з в'язнів. Бог зробив чудо. Коли ж охоронець прокинувся і побачив, що тюремні двері відчинені і в'язні вільні, він, зонайменше, був ошелешений.

Мабуть, тієї миті його скроні посріблила сивина. Чоловік знав, що якщо в'язні повтікають, то його, римського солдата, завтра ж привселюдно ганебно стратять. Охоронець, довго не думаючи, вирішив змінити свою долю і, вихопивши меч, заніс його над своїм тілом. Куди краще померти на кілька годин раніше від власної руки, ніж чекати, коли стратять на очах усіх колег, можливо, і родини. В останню мить апостол Павло вигукнув: «Стій! Усі ми тут».

Наше життя складне. З кожним роком його все більше і більше ускладнює гріх і демонічні сили.

Буває, над нами згущуються такі чорні хмари, що, здається, сонячний промін-

ЧИ Є НАДІЯ В БЕЗНАДІІ

чик уже ніколи не торкнеться чола. Ми думаємо: «О, це, мабуть, тільки у мене таке, адже всі інші щасливі, радісні».

Друзі, це неправда. В житті кожного без винятку є особливі кризові моменти.

Часто буває, коли здається: кінець, глухий кут, безвихідь, немає для чого жити, немає ніякої перспективи – ви можете почути, як хтось настійливо нашіптує пораду, так би мовити, вихід. Він каже: «Що? У тебе проблеми? У тебе криза? Візьми наркотик або алкоголь і вмиш позбудешся усіх проблем. Щойно вколешся, або закуриш, або вип'єш, – всі реалії минуть, ти забудеш про все, що тебе гнітило». Але минає певний час, дія наркотику закінчується, а проблеми залишаються. І ти йдеш красти, вбивати, грабувати, щось робити, аби добути гроші і знову піти в забуття.

Комусь сатана пропонує телевізор, з екрану якого можна побачити інше життя і почати ним жити, забувши про власні негаразди, комусь – формальну релігійність. Іншими словами, прийшов у неділю зранку на богослужіння, «вколовся» релігією – отримав дозу гарного настрою – і вийшов. Але щойно людина приходить додому, нічого не змінюється, дія «релігійного наркотику» зникає, адже там – відчай, розпач, нескінченні проблеми, жодної перспективи на краще життя...

Запам'ятайте, релігійність не спасає. Спасає віра і життя по Євангелії, адже це – сила Божа на спасіння для кожної людини.

Повернімося до нашої біблійної історії. Сторож вихопив меч і хотів заподіяти собі смерть, бо думав, що в'язні повтікали. Але ж насправді в'язні були на місці. Диявол прошепотів охоронцю: «В'язні повтікали – завтра ти помреш. Чого чекати? Наклади на себе руки зараз». Якби цей сторож, прокинувшись, перевірів камери, пересвідчився, що всі – на місці, все було б по-іншому, але ж він просто подумав. Переконалий, якби його запитали, чи хоче він жити, цей чоловік ствердно відповів би. Бог теж не бажає смерті грішника.

Порішити із життям? Чому і не вихід?

Стій! Це – не вихід! Виходить, послана думка була від диявола, адже Біблія каже, що його ціль – вбити, вкрасти і погубити. Він завжди поспішає, підганяє, каже, що немає часу, немає коли думати...

Нарешті, ми підійшли до найголовнішого – відповіді на запитання:

Чи є надія в безнадії?

Запам'ятайте, будь ласка, коли вам складно, коли ви втратили будь-яку надію, повірте, що поряд із вами є люди, які хочуть вам допомогти. Бог їх вам посилає. Поряд із сторожем був апостол Павло. Він сказав: «Стій!» І охоронець зупинився. Диявол каже: «Тобі важко, ти завагітніла в п'ятнадцять років, — іди з життя, ти нікому не потрібна». Це неправда. Диявол зацікавлений, аби ви пішли до пекла, тому підштовхує вас на необдумані кроки.

Поряд із вами є церква, яка може і зобов'язана допомогти вам у важких ситуаціях вашого життя. Біблія каже: «...Петра стерегли у в'язниці, а церква ревно молилася Богові за нього». Церква – це не будинок, не стіни з каміння чи дерева, це не певний архітектурний ансамбль, завершений куполом і хрестом. Церква – це люди, це там, де плачуть із тими, хто плаче, радіють із тими, хто радіє. Це місце, де тебе розуміють, де тебе приймають, де з тобою діляться.

П'ятнадцять років я і дружина чекали сина. І ось він народився. В середу ввечері жінка зателефонувала мені і сказала, що наш Михайлик помирає.

Наступного дня вранці я завіз його в реанімацію, де він провів цілий місяць. Ми стояли біля відділення – надворі зима, земля вкривається пухнастим біло-срібним снігом, а ми цього не помічаємо, нам байдуже. В голові одна думка: «Господи, чому? Ми так довго чекали сина, Ти нам його подарував, і тепер він у реанімації». Місяць Михайлик був під системою. Він не міг самостійно дихати. Потім – приголомшливий діагноз, поїздки в Київ, в інститути, операції... Нам було дуже важко. Але коли, здавалося, все, ми втрачали надію, найбільшим благословінням і силою для мене була церква. Не

тільки місцева церква, куди я ходив, це були віруючі люди з України, Росії, Молдови, США, Німеччини, які телефонували і говорили, що моляться за нас. Ми приходили в церкву, а в розумі – лишень одна думка: «Наш син помирає». Ми не бачили людей, але люди бачили нас, вони підходили, обіймали нас, підбадьорювали.

Чи є надія в безнадії?

Є. Я ніколи не забуду того моменту, коли одного разу закінчилося богослужіння в церкві і до мене підійшла незнайома бабуся. Вона обійняла мене і сказала: «Оце в мене є двадцять гривень, нехай буде Михайлику на уколи». Ми заплатили великі кошти за операції, лікування, але найціннішими для нашої сім'ї були ті двадцять гривень бабусі, яка підійшла, обійняла і, можливо, віддала останнє, що мала.

Друзі, оце справжня Церква, Церква Ісуса Христа, Церква Божа. Тож, коли вам важко, коли довкола все темно і, здається, немає просвітлення, у вашому місті є церква – Божі стільники, вони просвітлять ваш шлях, подарують надію.

Чи є надія в безнадії? Відповім утретє: так, є. Її дарує Бог. Інколи мене запитують: «А чому ти Бога ставиш на третє місце? Чому спочатку люди, які поряд, потім церква, а потім Бог?» Знаєте чому? Тому, що Бог хоче діяти через людей, через церкву, але ж, коли немає першого і другого, – є Бог. Один з улюблених моїх біблійних віршів каже: *«Поклич Мене в день неволі, Я визволю тебе і ти прославиш Мене» (Пс. 49:15)*. Іншими словами, Бог каже: «Поклич Мене в день неволі, в день безнадії, в день, коли невиліковна важка хвороба, коли немає життя, коли втратили рідних, коли залишили діти, коли крах».

Отже, любі читачі, чи є надія в безнадії? Є! Диявол каже: «Немає! Безнадія – це кінець, бери меч і вбивай себе, давай – під потяг, під машину, з мосту, бери мотузку, пігулки». Я вірю, що дияволу не вдасться насміятися з вашої долі.

Життя охоронця сатана планував обірвати. Якби не апостоли застереження, був би похорон. Що було б із його сім'єю? Дружина – вдова, діти – сироти, жодної перспективи. Диявол радів би, що зміг обманути цього сторожа, пославши думку про самогубство. Але через апостола втрутився Бог і подарував охоронцеві надію. Зрештою, він і всі його домашні охрестилися – уклали заповіт із Господом.

У цій біблійній історії нам відкривається сила Божа, Його благодать, спасіння і радість від віри в Господа. Замість плачу, трагедії – радість, щастя, спасення сім'я.

Отож, чи є надія в безнадії? Так, є. Її подарують люди, які хочуть вам допомогти, церква, яка є притулком для понівечених життям душ, і Бог, Котрий був, є і буде, Котрому небадужі ваші проблеми, Який завжди поруч і лишень чекає, коли ви скажете: «Господи, допоможи! Мое життя летить шкереберть, я у цілковитій безнадії, благаю, допоможи».

Михайло Іллюк

СЛОВО ІЗ СЛОВА

5 Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

6 Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки.

(Пр.3:5,6)

19 Господь мудрістю землю заклав, небо розумом міцно поставив.

20 Знанням Його порозкривались безодні, і кроплять росою ті хмари.

21 Мій сину, нехай від очей твоїх це не відходить, стережи добрий розум і розважність,

22 і вони будуть життям для твоєї душі, і прикрасою шиї твоєї,

23 Тоді підеш безпечно своєю дорогою, а нога твоя не спотикнеться!

24 Якщо покладешся – не будеш боятись, а ляжеш, то буде приємний твій сон.

25 Не будеш боятися наглого страху, ні бурі безбожних, як прийде,

26 бо твоєю надією буде Господь, і Він пильнуватиме ногу твою, щоб вона не зловилась у пастку!

(Пр.3:19-26)

? ВАРТО ЗАМИСЛИТИСЬ

Надія

Надія є в кожного. Вона народжується у нас в серці завдяки вірі. Говорячи про надію, християни мають на увазі не лише перспективу блаженства в майбутньому, відтвореному світі, але впевненість у тому, що глибинні очікування душі будуть виконані вже тут.

Надія пов'язана з усвідомленням свого призначення, змісту життя, пов'язана з вірністю обраному шляху, укріплюється в спілкуванні з Богом. Надія підносить нас над труднощами, допомагаючи їх подолати. Вона, можливо, тоншає, але триває і проходить з нами через різноманітні, часом навіть трагічні обставини. Надія схожа на золото, м'який і дуже в'язкий метал. З одного грама золота можна витягнути нитку довжиною три з половиною кілометрів. Так і надія, проходячи крізь всі наші дні – добрі і злі, дорогоцінна і згідно Святого Письма, «не засоромить» (Рим. 5:5).

Надія є! Бо її дає нам Бог – Джерело життя, віри, любові і надії. Він наповнює Собою все, буди Сам поза виміром часу, простору, поза Всесвітом. Бог не живе в історії, обставинах і не залежить від них – Він їх творить. І поки є Бог, є надія. А не бути Він просто не може, Він вічний.

Надія є! Бо Бог любить людину, адже людина несе в собі Його образ. І серце людини тягнеться до Нього. Ким би не була людина, вона хоче любити і бути любимою, хоче надіятися і вірити. Ось рядки Святої Біблії, які звернуті до людини: «...Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єр. 31:3).

На одному плакаті, який зображав НЛО на фоні зернистого нічного неба, я прочитав слова: «Хочу вірити». Сучасній людині, яка обманута в житті багато разів, хочеться не просто іти, а йти до цілі, і до доброї цілі; хочеться не просто вірити, але вірити в істинного живого Бога.

Надія є! Бо Син Божий Ісус Христос заступився за нас, Він викупив нас Своєю Кров'ю. І знаком нашого виправдання стало Його воскресіння: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5).

Спаситель поніс на Собі гріх всіх поколінь, пережив відторгненість, тугу і самотність всіх грішників. Але Його страждання і смерть увінчалися воскресінням! У воскресінні Христа – надія для кожного з нас!

Надія є! Бо Господь відкрив нам можливість покаятися, відчутти прощення гріхів і отримати оновлення життя.

Коли Сам Бог пропонує дар прощення, а з ним і надію – що може нас знищити? Лише наша нерішучість. В Біблії читаємо: «Бо не жадаю Я смерті помираючого, говорить Господь Бог, але покайтеся та й живіть!» (Єз. 18:32).

Рішення 7/2014

Остання надія для світу

Сучасне суспільство безнадійне і перебуває у безвиході. Просвіту в кінці тунелю не видно. До такого сумного висновку приходиш, коли дивишся на життя реальними очима. Засоби масової інформації постійно повідомляють про смерть, катастрофи або людську несправедливість. Якщо де й говорять про позитивну дію або вчинок, то відразу в тому сумніваються, підозрюючи в нечистому мотиві. Позитивне в житті – це часто примхлива посмішка іронії, яку ми спостерігаємо під час перегляду реклами. Сім'ї розпадаються як через дрібниці, так і через серйозні гріхи – алкоголізм, наркоманія чи зрада. Якщо ж хтось і виявився в невеликому числі щасливчиків, досяг успіху, то часто лише тому, що приніс щось у жертву: або совість, або друзів, або сім'ю...

Багато хто не бачить виходу, тому що ніхто не навчив їх пошуку. Одна людина сказала: «Якщо не бачиш просвіту в кінці тунелю, значить попереду поворот!» Більшість не йде вперед тому, що не знає про можливість повороту і не бажає витрачати час на марне просування вперед.

Роздумуючи про життя, можна мимоволі прийти до розчарування. Відчуття, «що ми самотні у Всесвіті», справляє на нас руйнівний вплив. Людина, не знаходячи сенсу власного існування, приходять до усвідомлення абсурдності життя. Що ж робити? Невже все справді настільки безнадійне? Може, дійсно, наше життя – це боротьба, де виживає найсильніший, і моральним є лише те, що приносить мені задоволення? До таких висновків можна дійти, якщо випустити з уваги найголовніше – Творця, Який є основою людського життя.

Лише прихід до Нього, «Бога живого», як Його називали старозавітні пророки, дає людині зміст життя і відчуття надії.

Що таке надія?

Віра в можливість здійснення чогось радісного, сприятливого; віра в те, що може принести успіх, радість, благополуччя. Так пояснює це слово Тлума-

чний словник української мови.

Реальний світ дійсно безнадійний і тому нестабільний. Політична ситуація в країні й загалом у світі невтішна. Ми переживаємо початок нового перерозподілу світу. Політична напруга – не єдине, що дестабілізує суспільство. Постійне підвищення вартості життя, економічна нестабільність, погіршення екологічної ситуації тощо – все це призводить до розуміння, що справжньої радості людині тут, у цьому світі, не знайти! Якщо це так, то чи є в людського суспільства вихід? Вихід у дійсності є, хоча він і складний. Складність у тім, що він вимагає від людини рішення, яке, в свою чергу, вимагає дій у новому напрямку. Цей вихід є останньою надією для цього світу, все інше вже випро-

бувано й довело свою неспроможність і тлінність. Цей вихід у радикальному переосмисленні й повороті життєвих орієнтирів і цінностей у бік Христа.

Христос – єдиний, Хто дає людині надію в цьому світі. Надія, яку дає Христос, – це погляд у майбутнє, яке буде влаштоване Христом, а не

людським урядом і державою. Навернення до Христа робить людину «новою». Однак це не означає, що людина стає пасивною в улаштуванні порядку й миру в людському суспільстві. Навпаки, соціальна позиція такої людини лише утверджується. «Нова» людина прагнучиме створювати «нове».

Ця надія полягає в зміні життєвого стрижня, в «повороті» у темному тунелі життя. «Нова» людина не тримається за земне, матеріальне. Вона «збирає собі скарб на небесах» у вигляді добрих справ й орієнтується на «праведність, мир і радість» у соціальному житті. Звертаючи увагу на життєвий стрижень «нової» людини, розумієш, що саме такі люди й потрібні для відновлення суспільства на всіх рівнях – політичному, економіч-

ному, соціальному. Саме «нові» люди можуть перетворити суспільство й відкрити своїм життям єдину надію для світу.

Власниками цієї надії є християни, які йдуть за Христом. На превеликий жаль, наш «християнський» світ далеко не християнський... Багато людей знайшли християнську «релігію», але не християнську надію. Ми постійно зустрічаємося з людьми, які лише номінально належать до християнства. Це лише заважає «новій» людині розкрити себе. Все ж, незважаючи на подібні проблеми, ми маємо надію, що світле й істинне переможе! Нове людство на чолі з Ісусом Христом перетворить обличчя цього світу.

Говорячи про останню надію для світу, потрібно відзначити дві основні перетворюючі дії цієї надії.

По-перше, це зміна особистого орієнтира: сподівання на неминуче й духовне – на Бога.

По-друге, це активна соціальна позиція, що має на увазі вплив словом і ділом на старе суспільство до його повного перетворення й навернення до єдиної надії, зосередженої в Ісусі Христі. Перша дія, необхідна для перетворення, приводить до активності в житті, до бажання, щоб і весь світ знайшов надію у Христі й змінився! Інакше кажучи, маючи надію на Христа, я бажаю бачити цю надію й в інших людях. Це бажання обов'язково має привести мене до дії, до вчинків, спрямованих на допомогу людям. Таким чином, здобуття надії сприяє відновленню не лише окремої особистості, але й суспільства в цілому. «Нова» людина створює «нове» суспільство, сповнене активного сподівання й дієвої надії на Бога.

Костянтин Тетерятников

СЛОВО ПРО ВІДОМИХ

Навряд чи є ще такий унікальний проповідник Слова Божого, як безрукий і безногий 26-річний австралієць Нік Вуйчіч.

Його прес-конференція у Тернополі відбулася в рамках акції «Життя без нарікань». Лише раз погляд слухачів мимоволі притягнула дивна недорозвинена ступня хлопця при самому тулубі, та й то лише тому, що за її допомогою Нік дуже емоційно, наче долонею звичайної руки, жестикулював під час розмови. Лише раз, бо весь час, доки тривала прес-конференція, просто неможливо було відвести очей від його обличчя. Настільки щиро світилося воно радістю й оптимізмом.

Чому первісток Вуйчічів, жителів австралійського Мельбурна, сербів за походженням, народився саме таким, мабуть, знає лише Господь. Медики ж так і не змогли дійти висновку, чому в нормального подружжя, яке вело здоровий спосіб життя і не мало жодної поганої спадковості, раптом з'явилося таке дитя (тим більше, що мо-

лодші брат і сестра хлопця нічим не відрізняються від ровесників). Утім нещасним Нік став

уже тоді, коли підріс і усвідомив, що йому недоступні найелементарніші речі й що він ніколи не зможе бути таким, як усі навколишні люди з руками й ногами. У тринадцять хлопець випадково прочитав у журналі статтю про одного глибоко нещасного чоловіка, і після цього, каже, в його свідомості наче щось перемкнулося. «Я почав молитися не зі скаргами на те, чого не маю, а із вдячністю за те, що в мене є.

Нік Вуйчіч. Життя без рук та ніг

Він навчився писати, малювати, працювати за комп'ютером. Він успішно закінчив коледж і здобув ступінь бакалавра з економіки та фінансів, плануючи у майбутньому зайнятися бізнесом у сфері нерухомості.

Планів у нього – цікавих і, з огляду на нинішні здобутки, цілком реальних – взагалі стільки, що куди там багатством фізично необмеженим ровесникам. Три роки тому Нік Вуйчіч створив організацію «Життя без кінцівок», покликану всіляко допомагати інвалідам (є у неї навіть свій сайт – www.lifewithoutlimbs.org). Завершує писати книгу про своє життя. А ще його запевітна мрія – стати найкращим у світі проповідником. «Хочу, щоби Бог використовував мене як посуд серед віруючих і невіруючих, бо я маю, що сказати людям, щоб підбадьорити їх сміливо зустрічати виклики і вирішувати свої проблеми».

12 лютого 2012 року Нік Вуйчіч одружився на дуже красивій дівчині Канає Міахере. Весілля відбулося в Калі-

форнії, а медовий місяць молодята провели на Гавайях. 14 лютого 2013 року в Ніка і Канає народився син, якого назвали Кійоши Джеймс Вуйчіч.

За свої роки він побував у 42 країнах світу, виступив перед двома мільйонами людей. І завжди та скрізь його слухали, затамувавши подих, люди плакали, вишикувалися у черги, щоб тільки мати змогу підійти до нього, обняти чи обмінятися хоч кількома словами.

«Я їжджу світом і розказую людям як прийшов до глибокої віри і любові до Господа, Який створив мене ось таким, як ви бачите, – каже Нік. – Я не маю мільйонів, щоб матеріально допомогти інвалідам чи іншим, хто потерпає. Але я можу дати їм віру. Можу власним прикладом переконати, що вихід є з будь-яких обставин і що кожен завжди має можливість змінити своє життя на краще, якщо прийме Бога в серце і повністю довіриться Йому».

Підготував
Анатолій Яковчук

Тоді як надії зав'яли

НОВИНИ

Хворий моряк, високий хлопець років двадцяти двох, безпомічно лежав у ліжку. Недавно з ним стався нещасний випадок.

— Прошу, ввійдіть... — промовив він до мене. — Товариш сказав, що Ви маєте добре слово на розраду мені. Лікарі кажуть, що я більше не зможу встати з ліжка. Все життя мушу пролежати слабим! Можна збожеволіти. Коли моя мати повертається з роботи, я не хочу тривожити її нічим. Мені так тяжко! Все мріяв, що буду утримувати її, щоб тяжко не працювала, а вийшло не так...

Він застогнав. Сльози заіскрились в очах. Згодом, як юнак оволодів собою, почав розповідати про своє життя. Був він теслею на кораблі. Часто зустрічався з бурями та іншими пригодами. І ось, вже біля пристані, високо на щоглі він щось латав. Несподівано зірвався вітер. Він запнувся й з височини упав.

— Більше нічим не змогли допомогти у госпіталі, привезли додому. Лежу безпомічний, як та дитина. Найгірше, як бачу матір втомлену й бліду по роботі, а я мушу лежати. Вона ж завжди така спокійна, не чути нарікання з уст її. Тільки часто говорить: «Так Богу вгодно...» Батько мій потонув у морі... Всевишній Бог б'є нас, дуже б'є...

Я почувалась безпомічною. Серцем перенеслась до Господа, щоб Сам відкрився цьому молодому чоловікові, як Єдиний Спаситель його.

— Андрію, — промовила я, — Ваше горе дуже велике... Людські слова слабкі, щоб допомогти. Але є Один, Котрий може допомогти й потішити Вас, я знаю Його. Але Ви дозволили гіркому почуттю проти Нього запа-

нувати в серці Вашому. Невже Ви не пам'ятаєте світлих випадків ласки Божої, виявленої Вам? З якої височини Ви впали?

— Біля шістдесяти футів... — Яка височина потрібна, щоб забитись на смерть?

— Ну, звісно, це милість наді мною... Це чудо! Коли мене підняли живим, всі здивувались. Два товариші впали раз тридцяти футів і більше не відкрили уст.

— Андрію, що, якби і Вам не довелося відкрити уст своїх на землі — де б тоді Ви відкрили їх?

— Признаюсь по щирості, був би я в пеклі... Сатана дуже володів мною.

— От, бачите, диявол планував кинути Вас прямо в пекло, але Господь зберіг життя Ваше. Кажете, що то було чудо. Так, то була любов Божя й милість Його над Вами. Ви не потрапили в пекло. Двері в небо відкриті для Вас. Господь все ще стоїть біля Вас і ніжно кличе: «Прийди до Мене... і Я дам тобі спокій». Він дає Вам

життя. Хіба міг би Він забути бідну вдову й її сина-сироту?

Ніколи не забуду виразу обличчя його в ту хвилину! Він заговорив:

— Який же я нерозумний! Я чорнів Його святе Ім'я навіть по дорозі до самого пекла!..

— Кров Його очищує нас від всякого гріха... — промовила я.

— Так, але не від моїх гріхів.

— Андрію, Бог говорить, від усякого гріха, — значить, і від Ваших...

Після паузи він якось особливо глянув на мене й промовив:

— Це, здається, дуже багато, щоб Він простив мене... так швидко.

Тоді я розповіла йому приповідь про блудного сина.

— Так, то була любов... Але й той син не був таким грішником, яким був я.

При всьому бажанні я не змогла одвідати його на другий день. Коли я знову прийшла до нього, він весело зустрів мене радісними словами:

— Я вже маю! Я вже маю!

— Що, Андрію?

— Майже все — окрім слави! — сказав він. — Керманіч мій Ісус, Він провадить мене до пристані. Після того, як Ви пішли, я не перестав думати про отого блудного сина та про батька його. І ось, уночі думаю собі, як гірший від нього, але йду до Бога, до Отця, то Він ще більшу любов має до мене, до більшого грішника. І ось, наче блискавка осяяла мене. Так ясно в серці й в розумі. Більшу любов має до мене Бог! Бачте, оце воно! Це Господь! Це Він! Я маю життя вічне... Мати знає вже, й така вона щаслива!..

Знову просив мене прочитати йому про безодню, про спасіння з неї (Йов. 33). Одного разу я запитала його, чи перетомлюють його довгі дні. Він похитав головою:

— Господь любить мене, як же я можу скучати?! Він завсіді зі мною!

Путь 3/2012

ПСАЛОМ 22 – ДОСЛІВНИЙ ПЕРЕКЛАД ІЗ ОРИГІНАЛУ

Я — твій Пастир. Ти ніколи не будеш мати потребу в тому, що Я хочу тобі дати. Якщо ти будеш мати

надію на Мене і насправді дозволиш Мені бути Пастирем твого життя, то Я дам тобі такий величезний

мир, що він буде як відпочинок на весняному полі

І поки ти вчишся більше любити та довіряти Мені, то Мій спокій буде сходити на твою душу, як безтурботне тихе озеро. Це буде велика свіжість для твоєї внутрішньої людини.

Йде підготовка до виконання багатьох завдань, які Я поставив перед тобою. І не применшуй ці завдання, що дані Мною. Бо це для Моєї слави, а не для твоєї. Будуть часи коли через випробування Мені буде необхідно повести тебе в сильну тьму.

Вона буде настільки величезною, що ти відчуєш, ніби стоїш на самому краю землі, і смерть очікує тебе. Але завжди пам'ятай, що Я

твій Пастир. В темряві ти, можливо, не зможеш побачити Мене, але у тебе є Моя вічна обіцянка, що Я ніколи не залишу і не покину тебе.

Якщо ти продовжиш покладатися на Мене, навіть пройшовши через часи темряви, Я знову наповню твоє серце таким миром, що ти зможеш бути навіть серед своїх ворогів. Твоя радість буде настільки великою, що буде переливатися на інших людей. І як нагороду тобі Я дам великі і важливі речі в твоє життя.

І коли ти вчиниш усе, що Я запланував тобі зробити, Я хочу, щоб ти пішов і жив зі Мною на віки вічні!

<http://viranadiylybov.blogspot.com/>

Прем'єр Яценюк виступив на захист сімейних цінностей та суспільної моралі

Попри скорочення контролюючих органів, для Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі зроблено виняток.

Про це Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк заявив у своїй відповіді на запитання Ради Євангельських Протестантських Церков України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

За його словами, на засіданні Кабінету Міністрів було відхилено проект, що передбачав зміни до Закону «Про захист суспільної моралі» з метою ліквідації цієї Комісії.

“І це не тільки демонстрація поваги до прохань, які надійшли від церковних ієрархів і релігійних лідерів. Це моя принципова позиція”, — заявив глава Уряду.

Арсеній Яценюк також заявив: “Право релігійних організацій засновувати заклади державного стандарту освіти має стати нормою закону. Так само, як і утвердження принципу гроші за учнем”. Він додав, що після ухвалення Закону «Про вищу освіту» настав час серйозних реформ середньої школи.

“Також принциповою є моя позиція щодо сімейних цінностей. Лібералом можна бути в сфері економіки, регуляторної політики, а не у тому, що стосується подружнього життя”, — наголосив Прем'єр-міністр України.

Як повідомляв ІПС, у вересні 2014 року глави євангельських Церков звернулися до партій і блоків, що беруть участь у позачергових виборах до парламенту, з проханням представити своє бачення щодо питань моралі та корупції, свободи віросповідання та соціально-гуманітарної сфери.

Статистика: кожні 5 хвилин за віру гине один християнин

Американський центр вивчення світового християнства (Center for the Studies of Global Christianity) підрахував, що біля 100 тисяч віруючих гинуть за віру щорічно — інакше кажучи, кожні 5 хвилин вмирає один християнин, повідомляє Католик.ру.

Окрім цього, за даними дослідників, у різних країнах релігійні меншини потерпають від насильства і переслідування. Наприклад в Іраці, Сирії, Нігерії, Камеруні, Судані, Пакистані, Сомалі і Єгипті люди похилого віку, жінки, чоловіки і їхні діти християни живуть в ситуації абсолютної небезпеки: їх арештовують вдома, сажають у в'язниці за звинуваченнями в «богохульстві», жорстоко вбивають, а церкви спалюють під час Літургії.

CitizenGo та міжнародний фонд Novae Terrae створили петицію в захист християн та інших релігійних меншин в Середній Азії і інших частинах світу, де є такі явища. На даний момент петицію підписали 200 тис. людей. Обидва фонди просять світових лідерів Європи та інших континентів виступити за свободу совісті і віросповідання, проти будь якого переслідування.

Релігійні переслідування на Донбасі: у небезпеці служителі церков та храми

Останні місяці у східних регіонах України представники так званих Донецької та Луганської “народних республік” продовжують релігійні переслідування.

Проросійські бойовики і надалі планомірно захоплюють храми та молитовні будинки, роблячи нестерпні умови для сповідуваних релігій. Під загрозою цілеспрямованих викрадень, тортур і навіть вбивств знаходяться усі християни, які не належать до Московського патріархату.

В наслідок обстрілів житлових кварталів, руйнувань зазнають храми і культові будівлі, в тому числі УПЦ (МП), спричиняючи жертви серед мирного населення.

Про це повідомляє Інститут релігійної свободи за результатами аналізу фактів серпня-вересня 2014 року.

Наведені факти свідчать про те, що з березня 2014 року Церкви на сході України, їх священнослужителі та віруючі, є об'єктами цілеспрямованих переслідувань з боку проросійських сепаратистів з метою залякування та повного припинення їх релігійної та доброчинної діяльності. Ідеологія самопроголошених “ДНР” і “ЛНР” виключає свободу віросповідання, проголошуючи єдиною можливою доктриною московську концепцію «Руського світу» на чолі з Російською православною церквою.

5 порад як реагувати, коли трагедія сталась у твоїй сім'ї

Я тільки що телефонував своєму хорошому другові. Дзвонив через трагедію, яка сталась в його сім'ї. Його внук упав і розбив голову об бетон. У хлопця кровотеча і велика небезпека внутрішніх пошкоджень.

Як ти реагуєш, коли трагедія приходить у твою сім'ю?

Як чоловіки, ми несемо відповідальність за ситуацію, особливо під час кризи. Час кризи може відкрити нашу віру, чи виявити нашу слабкість. Коли твоя сім'я стикається з якимсь бідом, не час розкисати. Час бути чоловіком!

Давид, великий воїн, зустрівся з трагедією, і його реакція може послужити для нас відмінним уроком, як поводити себе в складній ситуації.

Коли Давид і його воїни вернулися в Ціклаг, маленьке місто в Юдеї, яке стало містом Давида, то побачили місто у вогні. Ти можеш уявити шок, який пережили

ці люди, і їхню уяву, яка видала відразу картини страшної трагедії. Їхні сім'ї в безпеці? Вони вбиті? Давид і його військо не могли відразу отримати відповідь на ці запитання.

Як тільки вони прийшли до міста, то отримали чітке свідчення, що місто стало жертвою набігу, і Амалікітани забрали їхнє майно. Вони не могли знайти слідів своїх родин і зрозуміли, що ті в полоні.

Амалікітани були відомі як безжалісні, підлі і войовничі люди, які полювали за більш слабкими. Їх неможливо було вгамувати. Вони були дуже злими і не здатними на дружбу і співчуття.

Давид і його люди були охоплені емоціями – плакали до знемоги. Давид був розчавленим, бо його воїни, яких він вів і вчив, зараз нарікали і хотіли побити його камінням. Дух гіркоти забрав від них найкраще.

Однак Біблія каже, що Давид знайшов силу у Господа Бога

Як вести себе під час трагедії

1. Охороняй своє серце від гіркоти.

Дуже легко дозволити гіркоті забрати все добре з твого серця під час складних моментів життя. Твоє серце емоційне. Це нормально реагувати емоційно, це природньо, але не дозволяй емоціям відвести тебе від твоїх цілей. Ти маєш керувати своїми емоціями і, не дивлячись на них, намагатися робити все можливе для своєї сім'ї.

2. Черпай силу в Господа, потім повернись і підбадьоруй тих, хто з тобою.

Як лідер, Давид не міг лише сам отримати підбадьорення. Йому прийшлося також підбадьорювати тих, хто слідував за ним. Під час трагедії ти маєш використовувати своє положення глави сім'ї, щоб підбадьорювати тих, хто навколо тебе.

3. Не роби необдуманих вчинків.

Існує велика різниця між прийняттям рішень і здійсненням необдуманих, поспішних вчинків. Давид відразу почав шукати вождів Божого через священика Авіатара, щоб дізнатися волю Божу. У ті дні пошук особливої вказівки від Бога був достатньо важким процесом. Сьогодні ми маємо Духа Святого, Який веде нас (Ів. 14:26). Давид поставив важке запитання: «Чи переслідувати мені це військо і чи дожену я їх?» відповідь була чіткою і зрозумілою: «Женися, бо конче

доженеш, і конче визволиш». (1Сам.30:8). Зверни увагу, не дивлячись на швидку реакцію, він не приймав поспішних рішень. Коли зустрічаєш труднощі, важливо мати голову на плечах. Приймати обдумані рішення.

4. Розвивай серце воїна.

Давид і його військові зібрались силою переслідувати ворогів. Не дивлячись на те, що боролись цілий день і знаходилися на межі виснаження, Давид догнав ворога і отримав перемогу.

5. Знай, що трагедія завжди відкриває неочікувані сторони інших людей.

Це важливий урок, який потрібно засвоїти. Коли Давид і його люди повернулись з усіма почестями, які отримали на війні, деякі з них виявили злі наміри посіяти недовіру у військо. Вони хотіли все прибрати до рук і знедолити тих, хто їх чекає. Давид заговорив і передав їм настанову Ізраїлю того дня, кажучи: «Яка частина ходили на війну, така і частина тих, які залишилися з обозом, здобич потрібно поділити навпіл».

Внук мого друга залишився живим та здоровим. Він пережив цю трагедію. Мій приятель сказав: «Нейл, коли ворог атакує твою сім'ю, він атакує особисто тебе сумнівами, запитаннями і гіркотою. Важливо бути підготовленим Словом Божим, до того, як настане біда». Мій друг відповів на кожен сумнів, що з'явився в його розумі, біблійними обітницями.

Нейл Кеннеді www.memo.iin

Надія твоя не втрачена

Послухай, чи були у твоєму житті такі ситуації, коли ти, приходячи додому, розумів, що з дня на день робиш те ж саме? І ти нічого не можеш змінити. Минають місяці, змінюються сезони, летять роки, проходить життя.

А може, у тебе виникала така кількість проблем, що ти не міг ні з однією з них розібратися і, тим більше, вирішити. Твоє життя, здавалось, руйнувалося. Ти не міг його контролювати, як робив раніше, а лише спостерігав за його стрімким і безповоротним крахом. Все, що ти починав, здавалося, не мало успіху, і ти опускав руки.

Може бути, ти втратив близьку людину і біль втрати не дає тобі жити далі повноцінним життям. Твої нерви напружені, ти дуже часто плачеш. Приходить апатія, розчарування у всіх і вся. Ти не бачиш сенсу жити далі. Або, може, у тебе була мрія чи мета, до якої ти прагнув, жертвував собою, робив все, щоб досягти її. Але раптом твої ідеали виявлялися помилковими, мрії – зруйнованими. Біль і гіркота наповнили серце, життя здалося безглуздом.

Або ти скоїв якусь жахливу помилку, не-

припустимий промах, через що змінився хід всього твого життя. Ти знаходишся під тиском провини. Ти хочеш, щоб все було по-іншому, але час не повернеш.

Якщо ти переживав ці почуття або побачив свої проблеми, то, напевно, зустрічався з безнадією. Коли ти втрачаєш надію, все безглуздо. Коли зникає надія, замість неї приходить розчарування і порожнеча. Все частіше виникають темні, безрадні думки, приходить депресивний стан, майбутнє виглядає для тебе суцільною чорною смугою. Здається, що існують тільки ти і твоя проблема. Тебе все дратує і ти вихлюпуєш свій біль і гнів на інших, виправдовуючи себе тим, що тобі зараз погано. Ти навіть не намагаєшся щось змінити. Просто пливеш за течією. Адже гірше вже нікуди.

Зовсім марно кажуть: «Останньою вмирає надія». Найчастіше саме надія тримає нас, як якір тримає корабель, оберігаючи від розбиття в скелі. Надія підтовхує нас йти далі. Завдяки їй, ми опираємося бідам і негараздам, встаємо після падіння, щоб рухатися вперед. Іноді відновлена надія

стає першим кроком до успіху і нового життя, яке пропонує Бог.

Бог названий «Богом надії» (Рим.15: 13). Він – Той, Хто вкладає в наші серця надію на майбутнє або рішення ситуації, що склалася. Він Сам сказав: «*бо існує майбутнє, і надія твоя не загине*» (Пр.23:18). Бог бажає, щоб ми ніколи не зустрічалися з безнадією, але в будь-якій ситуації знаходили розраду і підтримку від Нього. В Його Слові, Біблії, записано: «*Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію*». (Єр.29:11).

Ви запитаете: «Як можна надіятися в безнадійній ситуації?» Нам потрібно покласти свою надію не на себе, а на Бога, Який є Всемогутнім і Всюдисущим. Він може і хоче нам допомогти в будь-якій ситуації, в будь-який час, коли ми до Нього звернемося. Він чекає, коли ми Його покличемо. І Він ніколи не втратить Своєї надії, ніколи не перестане чекати нашого приходу. Бог має силу дати кожному з нас нову і набагато кращу надію!

Тетяна Мазур

Християнська телепередача "Мир Вам"

www.mirvam.at.ua

Дитячий клуб "Поштова скринька"

Ти отримаєш цікаві уроки, які навчать тебе істин з Божого Слова і станеш учасником клубу. Це дуже легко! Приєднуйся до клубу вже сьогодні! Звертайся за номером 0987959650

СЛОВО ПОЕТИЧНЕ

Впаду на коліна

Впаду на коліна, покличу до Бога, Закралася в душу печаль і тривога: "О вислухай, Боже, молитву сердечну, До Тебе горнуса, з Тобою безпечно. На Тебе надюсь щодня, щохвилини, Бо Ти мене любиш, як Батько дитину, Як ненька, мій Боже, про мене Ти дбаєш І силу з небесних джерел посилаєш. Ти – Розум Могутній і все розумієш, В вітрах благодаті тривогу розвієш, Барвисту веселку напнеш наді мною, Зіллеш в мою душу блаженство спокою. Як часто в молитві до Тебе приходжу Й Твою незрівнянну підтримку знаходжу! За віру й надію Тебе прославляю, Бо в Тобі спасіння навіки я маю. Прийми мою вдячність і щире моління За ласку, за радість, за благословіння!" Ще, може, не раз закрадеться тривога – Я знову в молитві полину до Бога, У посмішці сонця Його я відчую – З Ним лугом зеленим до неба мандрую.

Мирослава Милан

Хай надія у вас не зів'яне!

Як щасливі в вас дні проминули, Як настала в вас смуга невдач – Лиш про Бога щоб ви не забули, Він почує ваш голос і плач.

Ви не бійтесь, як важко вам стане На дорогах у вашім житті. Хай надія у вас не зів'яне, Бо не лишить вас Бог в самоті.

Ви надійтесь у всьому на Нього. Не надійтесь на розум людський. Бо що можуть нам люди вчинити, Коли з нами Господь наш Святий?

Тож не падайте в відчай, даремне, Лиш пильнуйте про мир і спокій. Бо все бачить Господь наш напевне, Й порятує у скруті любій.

Не лякайтесь в житті ви нічого, Бо блаженний на Бога надію кладе. Бо Господь завжди добрий до того, Хто вручив Йому серце своє.

Вас спокуса ніяка повік не здолає, Коли чините волю Святого Отця. Хай ваша надія й любов не вмирає, То й діждетесь спасіння вінця.

Микола Мучинський

Ти плачеш

Ти плачеш часто уночі, Коли здають від болю нерви, І при зорі, як при свічі, Що світить в небі, ти не вмерла, Ти ще жива серед пітьми, Серед холодних душ незрячих... І довго так в мовчанні ми, Бо що слова, коли ти плачеш? Проймає дроз твої вусста, А за вікном ще не видніє, І не на мене – на Христа Ти покладаєш всі надії, Його ти пошепки зовеш... А сльози котяться, як перли, Ти плачеш – значить, ти живеш, І лиш здали від болю нерви.

Сергій Рачинець

Дні

Дні летять, летять і не вертають, А за ними інші вже спішать... Тільки того ще ніхто не знає, Чом скорбить не раз моя душа.

Чом вона тремтить, як лист осінній, У надії тихій і в журбі, – То прийшло до неї воскресіння Через муки власні, через біль.

Тож нехай скорбить вона і плаче – Змиють сльози пережите все. Є Отець Небесний наш, а значить – Їй небавом віху принесе.

Сергій Рачинець

Слово про Слово в Інтернеті: www.slovoproslovo.info
Заходьте, скачайте попередні випуски!

Заочна Біблійна школа "Емаус"
пропонує безкоштовні дистанційні курси з вивчення Біблії.
Інформація за телефоном: +380970345049

Духовно-просвітницька газета
Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 5500 шт. Віддруковано
ПП «Видавництво Слово» тел: 044-467-15-15
Замовлення № 42

Редакційна колегія:
Михайло Хрептак, Анатолій Якобчук
Верстка та дизайн: Анатолій Якобчук
Літературна редакція: Алла Королевська,
Олена Якобчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info

Адреса редакції: а/с - 20, м. Бережани, 47501,
Тернопільська обл. Україна тел. +380966126096,
+380934241048. E-mail: berajanu_church@ukr.net
Видання здійснюється на добровільні
пожертвування і розповсюджується безкоштовно.
Номер рахунку для пожертвувань:
4627081201382186, ПриватБанк

Запрошуємо вас